

Югославия чергарите са не повече от една трета, а в Унгария и Албания не повече от една четвърт от циганите.

В повечето от страните на Източна Европа седентаризацията на циганите чергари се извършва със специален държавен или партиен (което за Източна Европа е едно и също поради срастването на партия и държава) документ, който може да бъде обозначен по различен начин (указ, закон, резолюция, програма, стратегия и т.н.).

Първата държава, която предприема активна политика за решаване на проблема с циганите чергари, е СССР, където забраната на чергарския начин на живот на циганите се извършва със специален държавен акт. На 05.10.1956 г. е обнародван Указ на Президиума на Върховния съвет на СССР *За приобщаване към труда на циганите, занимаващи се със скитничество*. Същият модел е използван в България, където на 17.12.1958 г. е прието Постановление № 258 на Министерския съвет *За уреждане на въпросите на циганското малцинство в България*. В Чехословакия, където на 17.10.1958 г. е приет Закон № 74 *За постоянно заселване на чергарстващите лица*, нюансът е незначителен (акцентира се върху личностните, а не върху общностните характеристики на циганите). В Полша, след неуспешния опит през 1952 г. на държавата да убеди циганите чергари да отседнат в свободните (след депортацията на германското население) западни територии, на 05.02.1964 г. е приета Резолюция на Министерството на вътрешните работи, с която се постановява задължителна седентаризация на циганите чергари. В Румъния за специални мерки на държавата, насочени към седентаризация на циганите чергари, може да се говори едва след 1977 г., когато от Централния комитет на Румънската комунистическа партия е приета специална *Програма за социална интеграция*, в която седентаризацията на чергарите е един (но не най-важния) аспект от цяла серия предвиждани мерки.

В останалите държави в Източна Европа обаче седентаризацията на циганите чергари не е акт на специална държавна по-